

ХАЙ ЖИВЕ І ТРАВНЯ

ОДЕСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАУКОВА
БІБЛІОТЕКА
МЕЧНИКОВА

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

РІК ВИДАННЯ ХХХ

ДЕНЬ МІЖНАРОДНОЇ
СОЛІДАРНОСТІ ТРУДЯЩИХ,
ДЕНЬ ЄДНОСТІ І БРАТЕРСТВА
РОБІТНИКІВ УСІХ КРАЇН!
ЗА МИР І ДРУЖБУ
МІЖ НАРОДАМИ!

За наукові КАДРИ

Орган парткому, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова

№ 15 (787)

1 травня 1964 р.

Ціна 2 коп.

СВЯТО ВЕСНИ ЛЮДСТВА

ПЕРШОТРАВЕНЬ — день міжнародної солідарності трудящих, день єдності й братерства робітників всіх країн — відзначає весь світ.

Вперше 1 Травня як свято міжнародного пролетаріату було проведено під лозунгом «Пролетарі всіх країн, єднайтеся!» в 1890 році. В багатьох країнах воно пройшло дружно.

Першотравневі забастовки та виступи робітничого класу в Росії мали різко виражений політичний характер.

1 Травня 1902 року в Одесі відбулась велика політична демонстрація. Це пояснюється, головним чином, тим, що в Росії боротьбу робітничого класу проти самодержавства та капіталізму очолювала марксистська партія, створена великим Леніним.

В першій першотравневій листівці-прокламації проголошується: «Прийде час, коли російський народ прокине від вічного сну, трусане могутнім російським кулаком і розтрощить всю цю розбійницьку банду, яку наївні люди називають урядом.

Час цей недалеко...»

І цей час прийшов в жовтні 1917 року.

В Радянському Союзі та в усіх країнах соціалістичної системи першотравневе свято стало днем торжества творчої праці, миру.

В цьому році трудящі нашої країни зустрічають 1 Травня великими досягненнями в будівництві комунізму, а народи соціалістичної системи — в будівництві соціалізму.

В країнах капіталістичного світу ростуть злидні та безробіття. В США, Англії, ФРН, Франції, Італії і Японії число безробітних зросло з 6 мільйонів 354 тисяч в 1962 році до 6 мільйонів 800 тисяч в 1963 році. Страйкова боротьба в цих країнах набула небувалого розмаху і все більше носить політичний характер.

Почався титанічний рух в колоніях і залежних країнах. Під його ударами розвалились колоніальні імперії, які створювались століттями.

На чолі боротьби пролетаріату виступають комуністи — вірні сини й дочки свого народу. Комуністичний рух перетворився у велику політичну силу нашого часу. Нині комуністичний рух об'єднує 90 братських партій, які нараховують в своїх рядах понад 42 мільйони чоловік. Велику роль в зміцненні світового комуністичного руху мають рішення XX і XXII з'їздів КПРС, нова Програма КПРС, Декларація і Заява нарад представників комуністичних і робітничих партій.

Міжнародний комуністичний рух переборює всі труднощі, стає ще монолітнішим і сильнішим. Запорука цьому — вірність марксистсько-ленінських партій вченню Маркса, Енгельса і Леніна.

Хай живе 1 Травня — день міжнародної солідарності трудящих, свято весни людства!

ПОЗДОРОВЛЕННЯ

В СОНЯЧНИЙ ПЕРШОТРАВЕНЬ — В ДЕНЬ СВЯТА МІЖНАРОДНОЇ СОЛІДАРНОСТІ ТРУДЯЩИХ ВСІХ КРАЇН ПОЗДОРОВЛЯЄМО ВСІХ ВЧЕНИХ, СТУДЕНТІВ, НАУКОВИХ СПІВРОБІТНИКІВ ТА РОБІТНИКІВ НАШОГО УНІВЕРСИТЕТУ І БАЖАЄМО ІМ ЗДОРОВ'Я І НОВИХ ТВОРЧИХ УСПІХІВ В ЖИТТІ, НАВЧАННІ ТА ПРАЦІ НА БЛАГО НАШОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ БАТЬКІВЩИНИ.

ПАРТКОМ, РЕКТОРАТ, КОМІТЕТ ЛКСМУ, ПРОФКОМ.

Ой, весна, осимфоніла

місто,

Омажорила струни

сердень,

Одягає райдуг намисто

На розквітлих людей.

А на вулиці розмаїті

Сонце лле проміння вино

Ходять люди — барвисті,

як квіти,

Заплітаючись у вінок.

Як земля обвінкована,

рада.

Я в людському вінку

те ж рад.

Златограде мій,

Златограде, —

Квітоград!

НА КРИЛАХ ВЕСНИ Й ДРУЖБИ

Нові адреси

ПРИЗНАЧЕННЯ! Скільки хвилювань приносить воно тобі, п'ятикурснику! В цей день ти одержуєш путівку в самостійне життя, одержуєш призначення на роботу. З цього часу ти лише на половину студент. Через кілька місяців захистиш диплом і... прощай, університет, прощай місто, яке ти встиг по-справжньому полюбити.

А зараз ти хвилюєшся. Ти стоїш разом з товаришами біля дверей, де вирішується твоя доля, зустрічаєш кожного, хто виходить, питанням: «Куди?», а потім шукаєш це місце на старенькій, потертій карті.

НАШІ інтерв'ю

Куди ж ти пойдеш працювати? Чи задоволений ти своїм призначенням? Що тобі відомо про майбутнє місце роботи?

Ось що відповіли нам на ці питання випускники різних факультетів.

— Призначення одержала в Очаків, в школу-інтернат, — роз-

повідає Тамара Трянова з біологічного факультету. — Своїм призначенням задоволена. Мені дуже подобається саме місто. Жаль покидати університет, розлучатися з друзями. Студентам університету хочу побажати успіхів у навчанні.

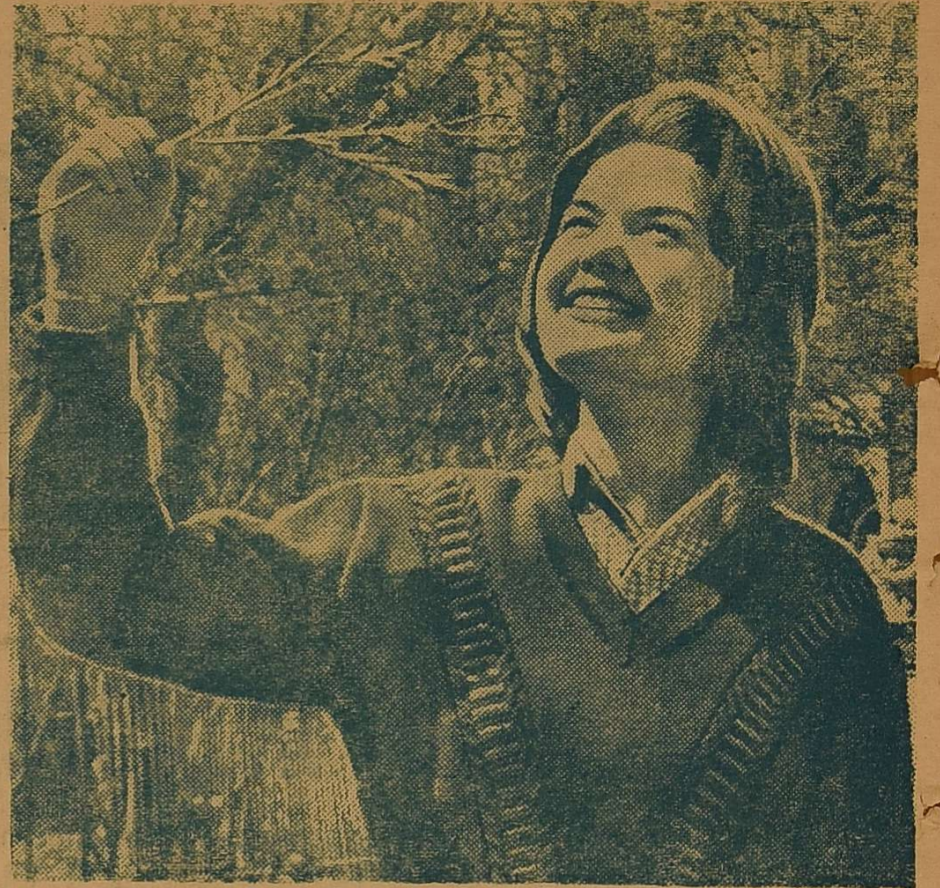
А математики-обчислювачі Лариса Кузьміна й Таня Кунявська йдуть працювати до Києва.

— Призначеннями задоволені, — відповідають дівчата, — працювати будемо інженерами-обчислювачами. Робота це дуже цікава. Вона нам подобається. Хочеться швидше почати працювати.

— Мукачевський район, село Нові ворота, школа-інтернат — це моя нова адреса, — говорить Світлана Морозова. — Тут я буду вчити дітей англійської мови. Село гарне. Чудова природа, особливо взимку, коли багато снігу.

Ось ти одержав своє призначення, п'ятикурснику. Ну що ж, успіхів, справжніх творчих успіхів тобі, друже.

Л. ВАРИЧ.

Сонце, квіти... Хороше!

ПЛЕЧЕ ДРУГА

БАГАТА моя рідна мова. Але навіть в ній важко знайти такі слова, що могли б відтворити те почуття, яке викликає слово «друг». Я особисто писала б це слово з самої великої літери!

Мати друзів хороших — велике щастя.

Ось вони — ті, до кого лінеш думкою, хто привітає тебе весняною посмішкою, з ким разом працюєш, з ким ділишся радіщами й знегодами.

Нелегкою була перша сесія для першокурсників, тому й готувалися до неї всією групою. Ці дні згуртували всіх нас ще більше. Жоден не йшов додому доти, поки не складав іспит останній.

Там, біля вікна дає останні поради Ніні Плешко її подруга Катя Бойко. Одними з перших склали іспити і Ніна Іваненко, й Віра Попова, і Ніна Слободянюк, і всі ті, що все ще стоять під дверима. Здається, хвилюються більше, ніж за себе. Отак і стала радість одного радістю кожного.

Всі ми — майбутні вчителі. Про це пам'ятають всі мої друзі. Ми знаємо, які труднощі чекають на нас в школі. Діти різні бувають... Взятись допомагати дитячій кімнаті міліції Центрального району.

У дітей різні характери, різні інтереси, різне оточення. З ними, вперто шукаючи шлях до юного серця, й працюють дівчата. Найзавзятіші з них: Наташа Сопільняк, Лариса Федорончук, Неля Полякова, Христина Шиняк і подруги Людмила Чабан і Ярова. Врешті-решт, ці пошуки повинні увінчатись успіхами. Їх будуть пам'ятати. Мабуть, ніколи-ніколи не зітреться з пам'яті Олега Караванюка образ його старшого друга — Володі Шамрая.

Кого не радує перемога? Радісно відчувати, що ти переміг, що ти чимсь зацікавив свого вихованця. Переповнене красиве почуття гордості, коли твій вихованець, якого ти зовсім недавно вважав в школі невгамовним шибеником і переростком, почувачи себе вже зовсім дорослим, вперше підходить до верстата. А скільки часу затрачено, скільки розмов і прогулянок було з ним, скільки розчарувань, сумнівів! Все це до болю знайоме і Володимир Шамраю, і Валентині Цимбал, і Вірі Степаненко та іншим товаришам.

У вільний час ми разом займаємось музикою, живописом, бо не кожен мав змогу зайнятись вивченням мистецтва раніше. А кого не хвилює красива мелодія?

Але, мабуть, найглибше сприймають музичні твори Люба Сипко й Галинка Паскаль. Та вони й знають музику набагато краще, ніж інші. От вони й допоможуть.

— А почнемо з вітчизняних, з Чайковського, — сказали дівчата.

Разом беремо участь в гуртках художньої самодіяльності.

Разом... Приємно відчувати поруч надійне плече друга. Але не одразу виникає дружба. Вона гартується в суперечках, дискусіях, відвертих розмовах, у вимогливому ставленні до себе й до своїх товаришів.

І сьогодні, в цей чудовий день Першотравня хочеться сказати нашому колективові, який став для кожного рідною сім'єю: «Велике спасибі!».

Л. ШЕРЕМЕТЬЄВА,
студентка I курсу III групи філологічного факультету.

МАЙБУТНІЙ ВЧИТЕЛЬЦІ

На хмарині світлої хустинки
Стигнуть зорі весняних

ночей.
Сміючись, іскряться
золотинки
У блакитній доброті очей.

І здається, очі відбивають
Незчисленні золоті ключі,
Що серця учнівські
відкривають,
У твоїй гартуючись душі.

Ти в Одеській університеті
Все для гарту тих ключів
бери.

До наук барвистого букету
Доплітай приморські вечори.

Залітайте в душу лебедино
Цвіт акацій і каштанів спів!
Щоб учні в саяві

золотинок
Бачили красу прийдешніх
днів.
В. НАКАЗНИЙ.

МОЯ ВЕСНА

ВЕСНА! Вона приходить в життя студентів не тільки з своїми сонячними днями та зеленню, вона й нагадує про сесію, до початку якої залишилося дуже мало часу. Важко всідіти в читальню залі, коли сонце так щедро шле своє проміння на вулиці нашої Одеси, коли так і тягне до моря. Важкувато, але необхідно. Адже після весни буде літо, частину якого ми будемо мати в своєму розпорядженні.

Ця весна — перша в моєму студентському житті. Рік тому я готувалась до складання іспитів на атестат зрілості.

Вагання ким стати в мене не було. Я твердо вирішила бути вчителем. І ось — я студентка ОДУ.

Весна приносить студентам не тільки турботи про наступну сесію, вона приносить їм чудові вечори, прогулянки берегом моря, нагадує про те, що юність є юність.

Так, весна і юність завжди в дружбі з сміхом, з піснею, з хорошим і справжнім другом.

М. ПАКОЛІВЕЦЬКА,
студентка I курсу філологічного факультету.

УСПІХ

І цим трьом весна принесла успіх і, звичайно, велику радість. В ці весняні дні колектив викладачів і наукових співробітників нашого університету поповнився трьома молодими кандидатами наук.

Вчена рада біологічного факультету присвоїла вчену ступінь науковому співробітникові зоологічного музею Л. Журавльовій.

Асистент кафедри фізіології людини й тварин З. Алексеева й науковий співробітник П. Венгржановський теж підготували до захисту дисертаційні роботи. Захист пройшов успішно.

Ми широко вітаємо товаришів Журавльову, Алексееву та Венгржановського з святом I Травня і бажаємо їм подальших успіхів.

Творчих весен вам, друзі!

ТУДИ, ДЕ ПОТРІБЕН

ЯК швидко летять роки!

Я пам'ятаю, як вперше переступила поріг університету з гордим почуттям, що віднині я — студентка. Перед нами відкрився цілий світ невідомих наук. Як багато хотілося знати! З яким захопленням слухали ми кожну лекцію.

А потім перший залік, перший

іспит... І яке це було щастя — одержати добру оцінку.

Так проходять другий, третій, четвертий курси. Ми вже старожилі на факультеті й дивимось «з вищністю» на першокурсників, які тримаються перші дні окремими групами.

Проійшло п'ять років. П'ять весен прошуміло за вікнами аудито-

рій, в яких стільки нового, необхідного для життя дали нам наші викладачі. Від щирого серця дякуємо ми їм, нашим наставникам і старшим товаришам.

Шкода залишати назавжди шумні студентські аудиторії. Але це не кінець нашому навчанню. Нашим другим університетом буде життя. Майбутнє також вб'єть нас. Перед нами відкривається трудовий шлях, який по-своєму цікавий.

Ми вже одержали призначення на роботу. Всі йдемо в школи, щоб вчити й виховувати підрастаюче покоління. Кожен з нас йде туди, де він потрібен.

Я приїхала з Запорізької області й туди ж йду працювати.

Де б не були ми, завжди будемо згадувати університет, факультет, викладачів, завжди юну Одесу й будемо заздрити веселій зграйці студентів, які заповнюватимуть аудиторії веселим сміхом.

Е. ТРОШИНА,
студентка V курсу факультету іноземних мов.

КРАЩИМ РЕДКОЛЕГІЯМ

В день, коли вся країна відмічала 94-річчя з дня народження нашого любимого вождя, у вестибюлі головного корпусу університету на огляд були вивішені факультетські стінгазети, присвячені цій даті. Газети розповідають про діла студентської молоді, про те, як комсомольці вчать, держать і творять за заповітами В. І. Леніна.

Жюрі конкурсу стінгазет присудило: I місце — стінгазеті «Історик» (редактор В. Антонов); II місце — стінгазеті «Радянський хімік» (редактор Т. Підліппа); III місце — стінгазеті «Земля і надра» (редактор Г. Хоруженко).

Грамотами комітету комсомолу нагороджуються редколегії цих газет і т. т. В. Антонов, Ю. Жадан, В. Красицький (історичний факультет), Д. Костін, Т. Підліппа (хімічний факультет), Г. Хоруженко (географічний факультет).

В новому гуртожитку № 4 вийшов спеціальний номер стінгазети, присвячений дню народження Ілліча.

— Куди? — Туди де, на нас чекають. Студенти-філологи одержують призначення.

ДО ЩАСТЯ І РАДОСТІ!

РІК БУВ ЦІКАВИМ

ДІВЧИНА З ШВЕРІНА

ТРАВЕНЬ! Разом з ним приходять мрії, надії. Щастя теж приходять у травні.

І незважаючи на те, що для нас, першокурсників, з цією чудовою порою зв'язаний нелегкий час літньої сесії, я радію приходу весни.

Вона підводить підсумки всього учбового року. А для мене цей рік був цікавим. Багато нового пізнала я зі своїми товаришами на лекціях і практичних заняттях. Не залишилися ми осторонь і від громадських справ.

Мої товариші виявили мені велике довір'я, обравши до комсо-

мольського бюро факультету. І я постаралась не підвести їх.

У вільний від лекцій час ми теж не нудьгували: працювали в гуртках НСТ, відвідували вечори та диспути. І, звичайно, головним підсумком цього року є велика міцна дружба між студентами курсу. А дружні перемагають труднощі швидко й легко.

В ці дні хочеться від імені першокурсників-хіміків побажати всім студентам успішно скласти екзамен і великого щастя.

Валентина ВІННИКОВА,
студентка I курсу хімічного факультету.

В цей весняний день було сонячно й тепло. Ми сиділи на лавці в сквері й Віктор посвячував мене в плани чергового номера стінгазети «Історик». Непомітно я перевів розмову на тему про його переписку з дівчиною з Німеччини.

Віктор АНТОНОВ

Він пожвавився. Його сірі очі заискрились радістю. І раптом, начебто згадавши про щось невідкладне, швидко підвівся і вже на ходу кинув:

— Подожди, я зараз...

Хвилину через п'ять ми розглядали німецькі сувеніри — листівки з видами міста Шверіна, де

МОВОЮ ДРУЖБИ

НА кафедрі астрономії у нас працює доцент В. Абалакін. Товариші по роботі говорять, що ця людина може бути чудовим прикладом для тих, хто хоче оволодіти іноземними мовами. В. Абалакін володіє декількома мовами й веде переписку з ученими різних країн.

Віктор Кузьмич люб'язно пого-

дився відповісти на декілька запитань нашого кореспондента.

— Розкажіть, будь ласка, про своїх друзів за кордоном.

— Протягом ряду років на наукових конференціях я познайомився з багатьма спеціалістами з різних країн. Серед них хочу назвати перш за все професора Флекенштайна з Базеля, доктора Перек і доктора Цеплеха з Чехословаччини, доктора Копеца з Польщі та інші. Зі всіма ними я переписуюсь з наукових питань, інколи обмінююсь результатами своїх наукових досліджень. У нас хороші дружні зв'язки.

— Ваші друзі — представники різних національностей. Якою мовою Ви з ними спілкуєтесь?

— Намагаюсь вести переписку мовою друзів. Така переписка сприяє кращому взаєморозумінню.

— Щоб Ви хотіли сказати нашим читачам в зв'язку з Першотравнем?

— Першотравень — символ міжнародної солідарності. Ця солідарність буде тим більше зміцнюватись, чим краще ми будемо розуміти один одного, чим ширше будемо розвивати наукові та культурні зв'язки.

Користуючись нагодою, хочу передати нашим друзям палкий першотравневий привіт.

жила дівчина, з якою переписується Віктор Антонов.

— Як довго?

— З першого курсу. Скоро буде три роки, — зрозумівши запитання, відповів він.

Познайомившись з видами Шверіна, в якому живе Марина Шродер, я довго розглядав фотознімки Лейпціга. В Лейпцігу Марина була протягом чотирьох тижнів. З особливим захопленням вона писала про 90-метровий пам'ятник битви народів, з висоти якого можна милуватися чудовою панорамою міста.

Дівчина розповідала Віктору й про інші свої подорожі по країні, про це ж красномовно говорила ціла купа фотографій та листівок.

— Хто вона?

— Навчалась в торговому технікумі. Зараз працює.

— Скільки їй років?

— Дев'ятнадцять.

— Звідки в тебе адреса Марини?

— Я її одержав, коли навчався на курсах іноземних мов.

— Вона знає російську мову?

— Ні. Я їй пишу німецькою мовою.

Я попросив Віктора прочитати деякі листи. Він дістав одного з них, розгорнув і став читати, перекладаючи на російську мову.

Марина писала: «...Шверін нараховує близько 100 тисяч мешканців. Розташований за сто кілометрів від Балтійського моря.

Як бачиш, Шверін не входить в число великих міст нашої республіки. Місто відоме своїми озерами, стародавнім замком і кра-

Марина ШРОДЕР

сивими будовами. Однак, думаю, судячи по фотознімках, які ти мені прислав, що Шверін не такий красивий, як ваша сонячна Одеса...»

А в другому листі: «Дуже раділа польоту ваших космонавтів Андріана Ніколаєва і Павла Поповича. Люди нашої країни слідкували за всіма репортажами по радіо. А вчора я дивилась по телевізору зустріч обох космонавтів у Москві. Ви можете по праву гордитися своїми космонавтами».

В Москву прилетів Фідель Кастро. Марина знову провела декілька годин біля телевізора й з захопленням пише про привітність радянських людей.

Коли одна з подруг Марини відвідала Радянський Союз і побувала в Москві й Ленінграді, Марина писала: «Берті так все сподобалось у вас, що вона знову захотіла здійснити туристську поїздку в Радянський Союз».

Дружня переписка двох юних сердець триває.

О. СЕМЕРІН.

Дорогі гості

В аудиторії № 12 поживлення, хвилювання: студенти філологічного факультету чекають на гостей з НДР, які подорожують по Чорному морю на німецькому профспілковому судні «Фелькерфройндшафт». Одеса — їх останній порт в СРСР. А у нас — це перша зустріч з німцями, мову яких ми вивчаємо.

Ось і гості. Вони привітно посміхаються нам, займаючи місця за урочисто вбраним столом.

Від імені присутніх студентів гостей вітає студентка II курсу Люба Гук. Вона говорить про те, що всі ми раді бачити в себе гостей з НДР і, звичайно, скористуємось нагодою, щоб застосувати на практиці свої знання з німецької мови.

Серед гостей поживлення. Дівчині, з уст якої вони почули свою рідну мову, аплодують.

З привітом-відповіддю виступив

колишній викладач філософії, нині державний службовець Гельмут Тир, який подякував за запрошення.

Студентка IV курсу Ліна Ткач розповіла гостям про історію рідного університету, про навчання студентів.

Гостей цікавить, чого ми досягли у вивченні їх рідної мови. Студенти демонструють свої знання. Тут і цікавий діалог, який розігруємо ми, і жарти, розіграні студентами I курсу Л. Мікільчук з Т. Новиковою.

В кінці зустрічі ми всі разом співали німецькі пісні під акомпанемент на акордеоні Люби Сипко. Потім заспівали нашу улюблену пісню «Солнечный круг».

В пам'ять про зустріч ми піднесли гостям квіти та обмінялися значками.

О. ОМЕЛЬЧЕНКО,
Л. СЕМЕНЮК,
Т. ПОНОМАРЕНКО.

НА ЗАСЛУЖЕНИЙ ВІДПОЧИНОК

Багато років працює в Науковій бібліотеці Клавдія Михайлівна Кудрявцева. Працює вона на видачі книжок професорсько-викладацькому складу університету.

Робота бібліотекаря у відділі обслуговування на перший погляд не складна: записати читачеві книжку, прийняти вже пророблену літературу. А насправді ця робота вимагає великого знання наших книжкових багатств, виключ-

ної чіткості у напруженій повсякденній праці.

Тепер Клавдія Михайлівна Кудрявцева йде на заслужений відпочинок — на пенсію. Ми бажаво їй доброго відпочинку, не забувати нас й по можливості допомагати товаришам по роботі своїми порадами й вказівками, передавати нам свій багатий досвід.

М. АРГІРОПУЛО,
Є. САВЕЛЬЄВА,
Н. ТРЕТЬЯК.

ТАК ВІДБУЛОСЬ ЗНАЙОМСТВО

НА звітно-виборчих комсомольських зборах історичного факультету виступали комсомольці, які заявили, що стінгазета «Історик» висвітлює цікаві заходи, які проводять наші комсомольці, а також сказали про те, що дві дівчини-першокурсниці доглядають хворого. Я поцікавився і вирішив довідатися про це детальніше.

Ала Артамонова та Люся Кожова уважно вислухали мене, але, довідавшись, що це для стінгазети, не захотіли мені розповісти про свою роботу. Ледве вдалось умовити дівчат.

Ось що вони сказали.

З Новосибірського обкому ЛКСМ в Одесу надійшов лист, в якому комсомольці Новосибірська прохали допомоги Генадію Гнездилову, який знаходився в Інституті очних хвороб імені Філатова.

Лист цей якось потрапив на історичний факультет нашого університету. Його прочитали дівчата й вирішили допомогти юнакові.

Що ж трапилось з Генадієм?

Генадій Гнездилов працював на хімічному заводі міста Новосибірська й навчався заочно в МДУ. Хлопець захоплювався спортом і досяг чималих успіхів: став майстром спорту з греблі.

Якось з Генадієм трапилась біда: він упав в котлован з кислотою. Мало хто вірив, що Генадій житиме. Сильний, здоровий організм витримав. Він залишився жити, але перестав бачити.

Ала й Люся добилися дозволу відвідувати Генадія.

— Коли ми вперше прийшли в палату, де він лежав, ми довго не могли підійти, — розповідають дівчата.

— Ми до вас, — сказала, на-решті, Ала.

— Хто ви? — здивовано підніс голову Генадій.

Не знаючи, що сказати, Ала випалила:

— Я з Новосибірська.

— З Новосибірська?

— Жила там раніше, тепер вчиться в Одесі, — поспішила доповнити Люся.

Так відбулось знайомство.

З того часу пройшло більше п'яти місяців. Ала й Люся міцно здружились з Генадієм, та й не тільки з ним. Вся палата, де лежав він, раділа, коли приходили дівчата. А коли Ала й Люся складали іспити, всі в палаті хвилювались, можливо, більше ніж вони самі.

Добре слово й добре діло, теплота людська допомогли Генадію. Після кількох операцій Генадій почав трохи бачити. Скоро він поїде додому, відпочине й потім знову продовжить лікування.

З собою Генадій повезе згадку про хорошу дружбу з дівчатами нашого факультету, які оточували його увагою і піклуванням.

А. ВІКТОРОВ.

Студенти нашого університету часті й бажані гості в школах Одеси, де вони ведуть велику виховну роботу. На знімку: студентка проводить бесіду зі школярами.

РОБОТУ ЗАКІНЧЕНО

МИНУЛОГО року наша газета повідомила про те, що доцент І. Шмаков працює над філософським романом. Нині І. Шмаков закінчив свій роман, який називається «Человеческая трагедия».

Наш кореспондент звернувся до т. Шмакова з проханням відповісти на ряд запитань та розповісти читачам про свою роботу.

— Як просунулась Ваша робота?

— Зараз робота закінчена. Вона складається з шести книг, 62 глав і 945 сторінок.

— Чому автором Вашого роману названо — Ральф Бевєрідж?

— Змістом роману є події, які відбуваються переважно в Америці, Англії періоду 1937—1963 рр. Ральф Бевєрідж — літературний прийом, який розрахований на те, щоб уявити зображувальні події

очима людини, яка все це бачила. — Яка головна ідея Вашого роману? Яким матеріалом Ви користувалися і якими художніми засобами вирішуєте поставлену проблему?

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

— Головна ідея роману — це загибель буржуазної цивілізації і становлення, розквіт і перевага нової соціалістичної культури.

На прикладі «незаконнонародженого» Чарлі Бевєріджа — сина наймогутнішого магната англо-американської промисловості показано талановитого юнака, якого охопила жаждоба знань, який проголошує, що змістом його життя є відкриття істини нашого століття.

В Лондоні Чарлі знайомиться з радянським інженером, комуністом Маріаном Шимським, який відкриває йому новий світ.

Події в США Чарлі осмислює як закономірний процес переродження американської демократії в плутократію, в гангстеризм, в закінчену систему міжнародного бандитизму.

— Скільки Ви працювали над романом і що наштовхнуло Вас на думку про його написання?

— Почав писати в 1947 році. Що наштовхнуло на думку про написання? В 1942 році я працював лектором на фронті. Вивчаючи багатий фактичний матеріал, аналізуючи складні питання міжнародного становища, я намагався розкрити зміст епохи. Сприймав це як загибель буржуазної цивілізації і пережого нової соціалістичної культури.

Нижче ми друкуємо уривок з роману.

Чарлі, не продавай Кемп-Детрик... Я знаю, Чарлі, що ми з тобою стоим на різних сторонах баррикади, но в данном случае наши деловые интересы, по-видимому, совпадают и мы можем, хоть временно, выступить против общего врага. Прошу Вас не показываться рабочим. Всякое их выступление может дать повод для вмешательства ку-клукс-клановцев.

— Вы полагаете, что выступление рабочих... — заговорил было Джон Верк.

— Да. Выступление рабочих даст повод для вмешательства в наши дела. Да и сам я не потерплю этого...

Чарлі вирішив посетити Кемп-Детрик. У воріт його догнав сэр Джордж Бевєрідж... Караульний в уніформі нажал кнопку і тяжельє чугунніє ворота розпахнулись с помощью особого устройства... Джордж Бевєрідж вышел из машины. Молча они зашагали рядом по асфальтированной дороге Кемп-Детрика.

— Чарлі, рабочие готовят манифестацию. Ты должен предупредить их... — прервал молчание, сказал отец.

— Рабочие имеют право, — ответил Чарли.

— Да, но при сложившихся обстоятельствах она опасна. И я вынужден буду принять меры... Я не остановлюсь ни перед чем...

...Наступил Праздник Труда!.. Это было волнующее и знаменательное событие в жизни американского народа. Схватившись за руки и поднимая их вверх в знак единения, рабочие дружно пели песни Джо Гилля «Белые рабы», «Что нам надо», «Сила — в единении»...

Когда поток демонстрантов приблизился к замку, сэр Джордж Бевєрідж появился на балконе и гневно спросил:

— Зачем даете волю вашей распушенности и непослушанию?

— Да здравствует сэр Чарли Бевєрідж и мистер Джон Верк! — раздались в ответ дружные возгласы.

Джордж Бевєрідж нахмурил брови... сделал знак начальнику охраны. Раздались выстрелы...

Печально зрелище пылающей Флоризэли! Демонстрация была разогнана. Выведенные из терпения произволом клановцев и сэра Джорджа Бевєріджа, рабочие сожгли до тла полицейское управление с казармой и на его месте вырыли братскую могилу...

Флоризэльские события отдались во всей стране как оглушительные раскаты грома, как вестники народного гнева и до основания потрясли Невидимую империю Линчующих Штатов...

ВЕСНА! Ласкаве сонце ніжно гріє. Тягне з аудиторії на повітря, в сквер. Але весна занять не відмінила. Вчитися треба. Незабаром — сесія. Ось і сполучають наші дівчата приємне з корисним. А ось цих (знімок справа) і весною не витягнеш на вулицю. Творчий процес — справа складна. І нехай співають солов'ї, нехай цвіте бузок. Не до того їм зараз...

Ці різні фотоетюди під одною назвою «Весна» прислали в редакцію П. ДУТКО, і П. БАШКАРЬОВ.

ПРИХОДЬТЕ ДО НАС

КОЛИ б студентів запитали, який період року їм більше всього подобається, то напевно, більша половина відповіла б — весна.

Кожний з нас з нетерпінням чекає веселих сонячних днів.

Для нас, першокурсників, ця весна особлива: ми складаємо першу в нашому житті весняну сесію. Звичайно, в нас вже є деякий досвід — зимова сесія, яку ми непогано склали. Ця ж, весняна сесія, буде важчою, бо ми складаємо майже всі мовознавчі предмети.

Весна принесла нам ще одну радість — ми одержали місця в гуртожитку. Більшість студентів нашого курсу живе в новому гуртожитку.

Минулої неділі в новому гуртожитку ми чистили, мили, прибралі, обкопували дерева, саджали квіти.

Приходьте коли-небудь до нас в гості, побачите, як ми живемо.

Наш курс дружний, у нас спільні інтереси, ми маємо про що поговорити, посперечатися.

Зараз всі разом готуємось до сесії. Думаємо її скласти добре.

Хай живе перша студентська весна!

Л. ПАСТЕРНАК,
В. СОКИРКІНА,
студенти I курсу філологічного факультету.

ОТРЫВОК

ПЕЧАЛЬНОЕ зрелище представляла собой Флоризэль, а особенно ферма Дэвис. Словно каменный гигант наступил на грудь родной Флоризэли и она, в отчаянии метнувшись в сторону, отбросила ферму из-под каменных громад Кемп-Детрика. Там, где некогда стоял певучий дедушкин птичник, проходила пыльная проселочная дорога. Видите-ли, сэра Джорджа Бевєріджа слишком рано будили петухи Дэвиса. Птичник был снесен, а перед замком была высажена защитная лесная полоса из кустистых канадских тополей и ливанских кедров.

— С сильным не борись, а с богатым не судись! — говаривали флоризэльцы. Зажатая между громадой средневековых замков и гигантов современной индустрии, она должна была уступить и отступить перед натиском механического чудовища.

Чарлі вышел из машины, снял шляпу и, склонив голову, долго смотрел на ферму, пришедшую в запустение, репейник разросшийся под стенами, желтофиоль, пробившаяся из трещин заводской стены, и у него мучительно сжалось сердце. А когда взшел на крыльцо и открыл входную дверь, он в ужасе отшатнулся. Поддерживаемый Эсландой, ему навстречу с лестницы, опираясь на палку, с трудом сходил глубокий старик. Это был Даниэль Дэвис. Заметив на пороге Чарлі и Джона, он поднял руки, широко открыл глаза:

— Опять эти призраки! — про-

стонал он и, упав на руки Эсланды, зарыдал.

— Дедушка! Это я, Чарлі, успокойся!

— Даниэль, друг мой! — подержал его Джон Верк...

Болезнь истощила силы Даниэля и ослабила его память. Продолжая смотреть на Чарлі испуганными глазами, он боязливо прижимался к Эсланде...

Чарлі взял на руки иссохшего старика и отнес его в спальню...

— Зачах от тоски! Ждет вас, не дождетя. Сегодня первый раз за шесть месяцев встал, — суетилась Эсланда...

— Очень хорошо, — лежа в постели, тихо произнес Даниэль. Он взял стакан и отпил глоток воды. — Это все, что я хотел видеть! ...Эсланда накрыла стол. В дверь постучали. Она вышла и, вернувшись, доложила:

— Камердинер сэра Джорджа Бевєріджа. Он просит вас обоих прийти в замок.

Чарлі не пошел. Уж больно много страданий причинил владельцу Флоризэли, а особенно Даниэлю Дэвису.

После ужина опять постучали. В гостиную, в сопровождении своего камердинера, медленным шагом, опираясь на трость, с той же аристократической чопорностью и с толстой сигарой в зубах вошел Джордж Бевєрідж. Он заметно

поседел, но держался бодро, а в глазах все так же сверкал холодный блеск закоренелого дельца...

— Мне необходимо внести ясность и потому, полагаю, что Вы соблаговолите прийти ко мне, — медленно, немного шепелявя, сказал сэр Джордж Бевєрідж. Кемп-Детрик — твое, Чарлі, наследственное владение и основа могущества концерна «Бевєрідж энд Корпорейшн» в опасности. Мистер Генникман, мой долготелый компаньон оказался опасным конкурентом. Он увлекся идеей создания еще более мощных, чем Кемп-Детрик заводов-лабораторий с правительственной субсидией. Он заявил мне, что готов продать свой пакет акций на Кемп-Детрик сенатору Пуберхайму... Вы, вероятно, знаете, что это — секретарь и доверенное лицо Мага Невидимой империи?..

— Создалось опасное положение. Если Пуберхайм купит акции Генникмана, в жизнь Кемп-Детрика ворвется Маг Империи, который оказывает решающее влияние на президента.

Джордж Бевєрідж вытер пот со лба и продолжал: — Мистер Генникман, очевидно, не сознавая того, примкнул к своему непримиримому врагу и теперь концерну «Бевєрідж энд Корпорейшн» при малейшей оплошности может быть нанесен удар... Я прошу тебя,